

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA. PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LA NOSTRA ESPERANSA.

Jo crech al péu de la lletra alló que esplican de la vinguda del Messias, desde que hi vist la manera com s'ha estat esperant a Espanya la vinguda de 'n Martínez Campos.

Tanta ansietat sembla impossible. ¿No es cert alló que deya cada dia la Política de que todo va bien, muy bien, retembien? Jo fins are ho havia cregut; pero, per lo que hi vist, la Política fa com aquell llorito que no sabia dir res més que lo que l'hi havia ensenyat la seva mestressa.

La mestressa de la Política, es la situació conservadora. Si tot anès bien y retembien ¿a que l'ansietat dels jueus de la situació al simple anunci de la vinguda del modern Messias?

Jo crech que tothom s'equivoca. Lo general Martínez Campos que sab anarse'n a Sagunto quan l'hi convè, y que pèl Nort y per Catalunya sab embescar carlins ab lo ram, està encatarinat ab la qüestió de Cuba; y si 'ls assumptos polítics podian compararse ab los cigarros, jo diria que s'estima més fumar de l'Habana que del Estanch.

Los cigarros peninsulars donan basqueig: la política de la Península l'marejaria, y no seria ell lo primer home que barrejantshi, vejés com los partits l'hi prenian lo llorer de la corona, per coure l'estufat del pressupuesto.

Digan lo que vulgan, jo crech que ell ve á Espanya, per tornarse'n si aquí l'hi fan bons tractes y no l'hi tallan las alas. Fins are sembla que per medi del telégrafo ell y en Cánovas no s'entienian gaire.

Per restablir l'intel·ligencia falta algun cop de puny d'aquells qu' en Martínez Campos sab donar sobre la taula; y aquests cops de puny tan convincents, tant decissius no poden enviarse pèls fils telegráficsh.

Aixó es lo que jo penso. Un americano 'm deya:—«Fará com Mahoma que se 'n anava á la montanya ó deya á la montanya que se 'n anès ab ell.»

Comprenc que no tothom se fá cárrech de aixó que jo penso. Hi ha qui suposa y no sense motiu, qu' en Cánovas ha practicat de tal manera alló que diuen: «Embolica que fá fort» que la situació es una especie de Nudo gordiano, necessitantse un Alejandro Magno per tallarlo ab un cop d'espasa. Los ministerials lo temen y l' desitjan per lo ma-

teix que no saben lo que pensa. Lo temen per por que no 'ls giri l' espatlla. Lo desitjan perque a tombarse de cara 'l sol ja hi están acostumats, quan se tracta del sol que més escalfa.

Los centralistas l' esperan per lo mateix que son quatre soldats y un cabo, y tenen ganas de ser quatre soldats, un cabo y un capitá general.

Los constitucionals se figuran que 'l Messias té no darlos lo manna. Se 'l creuen tan segur que de fan més que recordar fets y treure conseqüencias. Recordan que á Cuba ha donat llibertat per escriure y per votar y deduheixen que aquí ha de fer lo mateix. Si no que no 'u gosan á dir, casi casi se l' estiman tant com á n' en Sagasta.

Fins los moderats esperan y confian. Son cadavers ó están á punt de serho; pero una carícia del sol que ve de Cuba 'ls tornaria la vida y tindrian esma encare per desenvainar lo sabre del general Narvaez y podar de un cop los rebrots de la revolució de Setembre qu' en Cánovas no ha pogut ó no ha sabut ó no ha volgut tallar á ran de terra.

Ja 'u veuen, tots esperan: avants l' esperansa la pintavan verda; avuy la pintan ab entorxats.

Jo crech que tots s' equivocan: jo crech que tots esperan en vã.

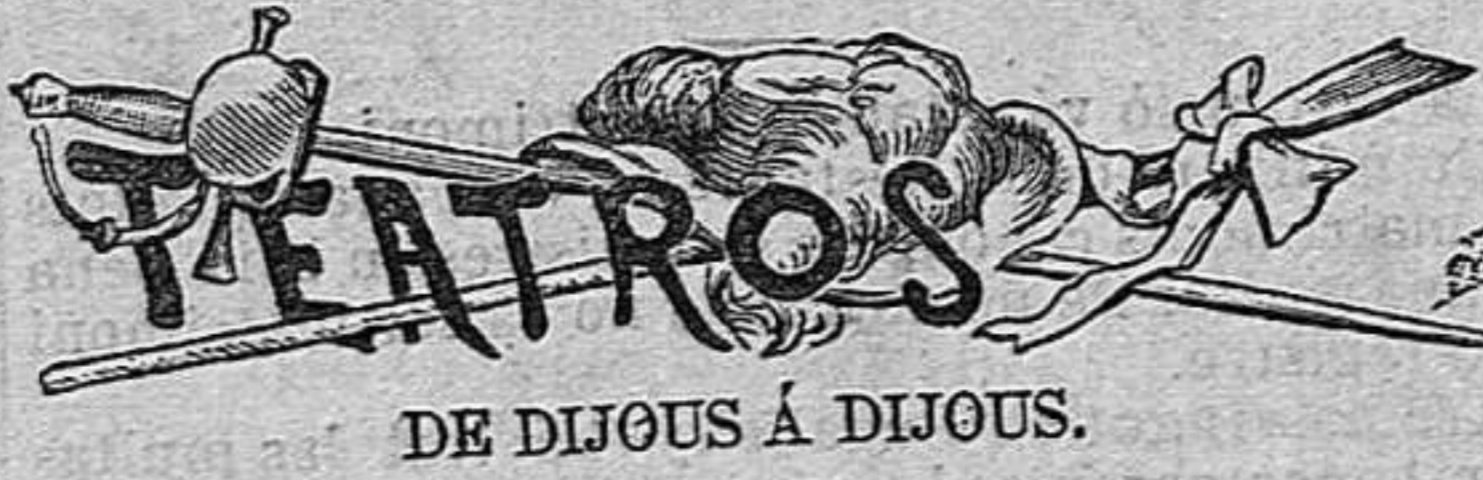
Los únichs que tenim dret á l' esperansa som nosaltres, per lo mateix que no 'ns fundem ab fantasmas, sino ab realitats.

Quan dich nosaltres, vull dir lo país. Sí, esperem perque tenim. Tenim una convicció íntima, profunda, real, una convicció que 'ns la donan tots lo que esperan al nou Messias.

Quan una política tot ho espera de un home que fins are ha tingut la gracia de callar, de no dir res, de apartarse de las lutzas políticas; quan una política ho espera tot de l' incertitut, no 'u duptin, aquesta política está perduda, no sab per quins mars navega, té temporal y allá en l' horizó véu un núvol y 'l prén per una vela.

La política conservadora s' troba en aquest estat. Com lo pobre que s' ofega s' agafaria á una barra de foch. Mirará d' agafarse ab en Martínez Campos, y si aquest s' enretira, s' trobará ab lo vuit, ab l' espay impalpable.

Vels'hi aquí perque tenim esperansa, perque la política conservadora ja no té ideas, perque ja no té solucions, perque ja no té forsas propias.—P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

NTRE disfressas, esbronchs y balls de máscaras se 'n ha anat la senmana de Carnestoltas. Molta entrada al café, poca entrada als teatros. Molts fulanos fent de cómicsh al carrer, de franch; los actors dels teatros treballant per mitja dotzena d' espectadors. Ja se sab

que ab diadas aixís tothom riu méns los empresaris.

Veritat es qu' ells no s' hi ajudan massa tampoch, y que avants de lutzar ja s' donan per venuts. ¿Qui resisteix la costum del Carnestoltas?

Al Principal entre Mignon y Frá Diavolo, plats rescalfats, se 'n ha anat la senmana. Tocant a dramas, per més que sembli impossible, encare s' ha fet la Almoneda del Diablo. Lo millor ha sigut de segur lo benefici de la Ferni. Quina xicota! Ab la mateixa dúlsura, ab lo mateix talent ab que canta toca 'l violí y en-canta. L' hi van fer regalos molt preciosos: Si la música, qu' es l' art diví tingués papa y jo fos papa de la música, la canonisaria.

Al Liceo molts apuros per fer lo de sempre Frá Diavolo y Ballo in maschera. Ja té rahó 'l ditxo: quan una casa comensa á anar malament... Lo qu' es aquella, si no l' apuntalan los artistas que han de venir a la quaresma, ¿qué volen que 'ls diga? Tinch molta por que se 'n vaji á terra.

A Romea s' está ensajant una tragedia de D. Víctor Balaguer. Se titula Las esposallas de la morta; es una nova versió de la llegenda sempre interessant de Romeo y Julieta y jo no l' espero tant per l' obra que ja s' ha publicat y que per cert es molt preciosa, com per la feyna que 'n farán los actors encarregats de desempenyarla. Per ferho té s' necessita 'l vol del águila, y jo, si no 'u fan com cal, no 'ls ho perdonaré may. Obras aixís si no s' poden fer no s' tocan. Per aixó no espantarse. Los advertixo que vindré ab los gemelos: no n' hi ha prou de sentir los versos; es precis veure las caras.

A Novedats s' ha estrenat Un angel, ab un acte. Pobre angelet! Volará ben poch. Y Un armari misteriós, un acte també: aquest armari ja es un' altra cosa: no mata, pero entreté: está escrit ab certa xispa y té alguna situació molt cómica.

Finalment lo dimecres passat vá estrenarse 'l drama Un manresá de l' any vuit. ¿Vostés coneixen lo Jefe de la coroneta lo gat de mar ó las reliquias de una mare? Donchs es un' obra tallada pèl mateix patró y desida pèl mateix sastre. Molts efectarros, molta bellugadissa, alguns cops ben endavinats com lo final del segon acte, bastants trossos de lirisme, misteris en gran, un manresá que té rabia als francesos, una neboda del manresá enamorada de un tinent del exércit francés, y fora de l' escena tiros, tochs de campana, tochs de corneta, crits y rumors, cants, xiulets y fins la caballeria de 'n Manso. De totas maneras jo 'ls aconsello que vajin á veure 'l drama: si no es or tot lo que llú, tampoch tot lo que llú es quincalla: si per alguna cosa s' pert es per excés d' efectes; y 'l públich de tarde, sobre tot picará de mans més de quatre vegadas. Lo Sr. Ferrer y Codina vá ser cridat á l' escena varias vegadas.

Una noticia per acabar. La companyia de Novedats aquest dissapte donará Un full de paper en lo teatro Principal. Los qui no l' hajan vist, no perdin aquesta ocasió. Se tracta de un bon drama en un teatro ben calentó.

LO COMANDANT VAZQUEZ

EN LA JORNADA DEL 16 DE FEBRER DE 1875. (1)

Miréulo: sos ulls llampegar;
ple de nuig lo sabre empony
y entant que 'l canó retruny
y 'ls crits s' ouhen d-ls que bregan,
din ab fé als contats valents
qu' ardiu senten la batalla:
Cerverins; de la mo'talla
nos apartan curts moments.
Si voleu portarla ab gloria,
avansém y sens tardansa.
¡Qui renuncia á la esperansa
de llegá un nom á la historia?
Voluntaris, braus, valents
vos diuhen y ho sou; jo ho sé.
Qui voldrá serne 'l darré
quan la pátria os mira a'eats!
Soldats de Soria, curatge
cadascun valgui per deu:
so's ab vosire ardor poden
salvá 'l poble del carnatge.
Tigres y tigres ayrats
son los qu' a'san vils pendons;
Cerverins, signem lleons
y salvém ls lib'rtats.
Y á sa veu, troná 'l clarí
y avansá aquella host valenta,
que no apar sino que aleata
per podé volá á morí.
Los carlins, gent sense cor
mirant tanta valentia,
se rendiren ¡Qui podia
combatir tant sant valor!
Avuy que un fort monument
perpetúa tal jornada,
quedi sa gloria grabada
en lo cor eternament.

EDUART VIDAL VALENCIANO.

A la rua del dimars hi anava un carro en forma de cementiri.
Hi havia una lápida consagrada á D Gas... par Gas... ull mort de una Gas... tritis.

Un'altra lápida consagrada al comerç, un'altra á l'industria, un'altra á l'marina, un'altra á la premsa. No n'hi havia cap al govern conservador. Una n'hi havia no més que deya: «Se alquila.»

L'autoritat va fer retirar aquest carro. Va tenir por que no atropellés la reputació del govern. Va fer bé: es tant petita aquesta reputació! Un carro aixís sempre es perillós per las criaturas!

Lo fet se comentava per la Rambla.
—Aixó está molt mal deya un senyor.
—Aixó está molt bé contestava un'altra ab orgull.
—Pues á mí 'm sembla qu' está molt mal repetia l' primer.

Y las paraulas ván anar pujant de tó, fins que 'l segon, donantse á coneixe com arcalde de Barcelona, vá posar arrestat al primer, á pesar de que aquest quan vá saber qu' era l' arcalde, vá demostrarli tot lo degut respecte.

Y 's conta que 'l Sr. de Durán ab orgullós posat, y estirantse 'ls punys de la camisa, vá deixar anar una d' aquellas expressions tant naturals; pero que no poden escriure 's.

Y encare s' anyadeix que un neo al sentir-la, cumplint la circular del bisbe, vá persignarse, exclamant: —*Alabado sea Dios.*

Un rey, lo de Birmania (Assia) ha fet assessinar á tots los prínceps reals y á totes sas familias.
¡Qualsevol creuria que allá en aquell país hi ha la Internacional!

En Romero Robledo está preparant ab gran activitat las eleccions.
Aixó succeheix avants de que las Còrts estigan disoltas.

D' un ministre aixís se 'n diu un cuyner de primera forsa. Encare dura l' esmorsar y ja prepara 'l dinar.

Algú assegura qu' ell fará 'l guiso, pero que no 'u tastará.

Una circular del ministre de Gracia y Justicia

(1) Poesía llegida en las fiestas de Cervera.

recomana als presidents de las Audiencias que sobre 'ls comptes que presentin los metjes del crim, regatejin una mica.

Los metjes s' alegrarán molt de saberho.
Per exemple: volen cobrar cent duros, n' hi posarán cent vint al compte.

Y regatejem: treuran los vint duros y 's quedarán ab los cent que desitjavan.

¡Oh! 'Ls conservadors! ¡Tenen un talent!...

Lo dia menos pensat aquests ministres tornan á inventar la pó.vora.

Lo coro vell de Sant Feliu de Llobregat que ja porta més de tres anys de vida, está ensajant un coro á veus solas que cantarà 'l dia de Pasqua.

May hi havia hagut tanta necessitat de cantar.
Qui canta 'ls seus mals espanta.

A l' inauguració del monument dedicat als mártirs de Llayers consagrarem la major part del número del dissapte vinent. Tenim vistas del monument, de las casas ahont estaban presos los infelissos y de tot plegat ne farém un número ilustrat que no deixarà de agradarlos.

Si hi ha hagut *carnestollas fredas*, cap com las de aquest any.

Figúrinse que tal, fins vá nevar.
A pesar de tot vásortir alguna cosa bona: una *carretella de porchs sense triquina*, una nena molt caya vestida de *Campaña de Gracia*, un mestre d' estudi transparent y plé de cassusa, etc., etc.

A la nit del dimars vá sortir també una comparsa de congregants ab vesta blanca. A la cucurulla hi duyan lemas com los següents: *Terror, Muerte, Ignorancia, Inquisicion*, etc., etc. Dessota 'l lema hi havia una creu y un punyal.

A Tarragona aquest carnaval vá sortir una comparsa curiosa.

Figúrinse una carretella tirada per onze burros. Cada un d' ells en lo collar hi duya la paraula *no*.

Dalt de la carretella hi anavan tres senyors, disfressats y caracterisats de manera que semblavan los tres únics concejals d' entre catorze, que van demanar l' indult de l' Oliva Moncusí.

Confessém que 'ls tarragonins tenen xispa.

Un periódich neo y francés deya un d' aquests dias:

«No morirá may la causa legitimista.»
Y un periódich republicá replicava:
«Efectivament, ja es morta y no morirá més, porque no 's pot morir dos cops.»

Molts conservadors s' han esgarriat al veure que á Fransa acaba de donarse l' amnistía.

Una pregunta:
Si á Fransa haguessin proclamat un rey, que hauria fet?

Decretar una amnistía. Y tots los conservadors haurian encomiat la seva bondat, la seva magnanimitat, la seva clemencia.

¿Perque, donchs no ha de poder fer la República lo mateix que hauria fet la monarquía?

Paraulas dels *Debates* de Madrid.

«Actualment estém convidats á veure qui pesa més en lo platet de la balansa, si en Cánovas del Castillo ó 'l general Martínez Campos.»

Y anyadeix: «Per veure aixó portém cinquanta anys de régimen parlamentari!»

Y jo anyadeixo:
—Vegin si la cosa fá 'l pés.

Dias endarrera 'ls periódichs de Madrid ván sostenir una polémica molt curiosa.

Tot per averiguar si 'l rey, al donarli compte en Cánovas de l' estat de la política 'l dia 13 del actual febrer, vá dir «*Enterado y conforme*» ó bé «*Está bien*.» ¡Vaya una polémica més interessant!

En aquesta polémica, quan menos s' ho esperavan hi vá intervenir 'l fiscal de imprenta.

Vegin aixó si *está bien*.

La revolució vá establir lo matrimoni civil.

Un ministre de la Restauració vá manar que tots los matrimonis canónichs se registressin baix pena de una multa. De modo que ja no vá ser matrimoni sino registre.

Are ha vingut en Bugallal y ha tret las multas y en bonas paraulas ha vingut á disposar que qui vulga inscriure's que 's inscriga.

Molta vida havia de tenir lo matrimoni civil, quan s' han necessitat més de tres anys per desferse'n.

Lo benich y lo edificant de tot aixó es lo de las multas. Qui l' ha pagada, respectant la ley, ja no

la veurá més: qui ha deixat de pagarla, faltant á la ley, queda perdonat.

Lo govern fá com los capellans: no haventhi pecat no pot haverhi absolució.

QUARESMA ESPANYOLA.

Ola! ¿Ja hi torném á ser?
¿Ja torna á passá 'l de sempre?
Sento á dir per tot arréu
que ja som á la quaresma,
que ara s' ha de menjar poch,
qu' hem de dejuná 'ls di' endres,
qu' hem de mortificá 'l cos,
que aquell que menja gras peca...
Pero ¡per la mort de Deu!
¿qué s' han begut la xav'ta?
¿Y donchs qu' hem fet fi's avuy?
¿qu' hám vi'cut d' altra manera?
¿que hi há algú que menja gras
desde que 'n Cánovas reina?
¿Quan quedarán convençuts
de que dir «vè la quaresma»
aq' í á Esp'nya no 's pot dir,
perque aquí la tenim sempre?

Mirin, busquin bé per tot,
preguntin á en Pau y á en Pere,
vejin si troban ningú
que ja per fas, ja per nefas,
no fassi quatre ó einch anys
qu' está dejunant de veras.
Vejin los mestres... (aquests,
tractant d' aixó, son los hérocs.)
vegin los causaladers
ab la triquina beneyta,
vegin tois los fabricants,
vegin la gent que comercia,
los marxants, los botiguers,
los mls d' obrers sense feyna,
los que trafican per mar,
los tenedors de la denda,
vegin to s los españols
que no xupan ni arreplogan
un sol céntim del E-stat,
y 'ls deuran dir a. franquesa
que viuhén perque Deu vol,
que viuhén á salts y á empentas.

Desengányintse; á n' aquí
hi ha gent de dúas maneras:
uns que no dejunan may,
altres que dejunan sempre.
Convinguem per un moment
en que som á la quaresma,
en que es un pecat mortal
no fer deju i 'ls divendres.
¿Qué 's pensan vostés que aquell
qu' es del Estat sangonera
y cobra 'l sou puntualment,
dejunará? ¡Cá, no 'u cregan!
Se 'n riorá dels igncents
que 'l critiquin, y ab gran flema
engullirá á tort y á dret
sense pensa en la quaresma.

¿Saben qui dejunará?
Lo pobre brer que ab prou feynas
pot dar sustent als seus fills
y que voltat de mikeria,
no pot fer ni foch ni lum
y 'l més calent de l' ayguera.
Pero aquest ho fará avoy,
y demá, y l' altre y sempre
y ni se 'n recordará
de si ja es ó no quaresma.
Los que poden, donchs, no 'u fan;
los que 'u fan es perque deuben:
ningú pensa ab 'lo dijons,
ningú pensa ab lo divendres.
¿Están ja ben conversats
de lo que al principi 'ls deya?
¿Comprénen que no 's pot dir
que hagi arribat la quaresma?

Dejuná es ja tan corrent
que ningú no 'n mon esmena;
aquí dejuném de tot,
aquí de tot hi ha abstinencia.
Fá dejuni 'l sagastí
que quatre anys morta's espera,
fa dejuni 'l moderat
que no pot passar la seva,
fa dejuni l' avansat
que s' ha de quedá endarrera;
tenim dejuni de ley,
tenim dejuni de feyna,
tenim dejuni de tot,
de tot tenim abstinencia.
La quaresma no ha arribat,
no senyors, no 'u vulgan creure;
la quaresma que tenim
es una quaresma eterna.

C. GOMA.

o Diluvi pregunta per alguns llibres talonaris de consums que s' han extraviat.

¿Sabrian dirme ahont son aquests talonaris?
Ajuntament de las llums,
que 't quedas sens la del gás.
¡Ay quan prompte 't quedarás
En sense la dels consums!

A la Rua 'l dimars s' hi passejava en Canonje, lo dels jochs de mans, seguit de un facton carregat de baguls.
—Senyor Canonje ¿se 'n vá? ván preguntarli.
—Si senyor.
—¿Y aixó, perquè?
—¿Que no véu que ab aquest bisbe no s' hi pot fer carrera?

Al Vaticà acaban de decretar un jubileo porque 'l Senyor *illumini* á l' Iglesia.
Edisson está perdut y l' huelga del gás acabada. Ja no serveix per res la llum eléctrica. Es molt millor la llum del jubileo.

Sobre l' amnistia. Un xiste de un periódich francès.
ELL:—Pero senyora, aténquim de una vegada ¿No 's calmará may l' ira que 'm professa.
ELLA:—No li tinch ira de cap mena.
ELL:—¡Ah! 'M perdona? ¡Llavors, vosté es partidaria de l' amnistia!
ELLA:—No: soch partidaria de que cessin las persecucions. Ab aixó, entesos y no 'm molesti més.

Parlant de las missions d' aquests dias, deya un neo:
—Vá haberhi molts centenars d' assistents.
Y l' hi responia un liberal:
—Assistents de quí? ¿De 'n Savalls ó del capellá de Flix?

Recorts del carnaval:
—Es inútil que busquis, *maskarita*, tú no arribarás pas al teu destino.
—¿Perqué?
—Perqué vás disfressada de *carta*.

A Roma en la recepció dels periodistas catòlics lo Papa vá benehir directament y de un modo particular al *Diari de Barcelona*.
Al veure aixó, si jo fós del *Correo Catalan* me faria liberal.
Perque es trist, molt trist qu' en mitj de una d' aquellas polémicas tan acaloradas que tenen d' en tant en tant los sagristans de la premsa, pugá dir lo *Diari* inflat d' orgull:
—«Calla, calla cul d' olla, que jo soch més beneyt que tú.»

Un eco dels últims balls de máscaras.
Una vá de brasset ab un. Troba pèl camí á una amiga, y l' hi diu:
—¿Quina conquista Elvira!.. Tota la nit que no fá més que parlarme de cotxes y de carretel-las.
L' Elvira respon:
—¿No sabs qui es?
—¿Quí?
—Un cotxero de ca 'l Francisquet.

Intents de la situació:
«Agafar l' espasa de un general, lligarhi un cordill, posarhi un am al cap de vall, y á veure si 's pesca algun peixet, per anar vivint.»
Per la mèva part, á l' aygua hi estich molt bè.
Hi estich com lo peix á l' aygua.

Un diálech de un periódich de Madrid: Dispensin el no 'l traduheixo:
Una señora á otra: Anda que estás más corria que un novillo.
La otra señora á la una: ¡Quien habla! Si estás tú más arrojá que las *céulas* de amillaramiento.

Y á propósit de la cédula de amillarament. ¿Ja l' han rebuda?
Jo ja l' hi omplerta y tot. L' hi omplerta de la güent manera:
NOM DE LA FINCA: La Fosa: LLOCH AHONT RADICA:

Al cementiri: CONFRONTACIONS: Al solixent ab lo d' Antequera, al Nort ab lo Terso, á mitj-dia ab Ceuta y á llevant ab la Miseria.—CABUDA: Déu pams de llarch per tres d' ample.—RENDA QUE PRODUHEIX: Ni per fer cantar unas absoltas.
La majoria dels espanyols ompliran la cédula de amillarament del mateix modo que jo.

Llegeixo en un periódich:
«Los rius de la provincia de Huesca s' han enriquit rápidamente.
«Donchs mirin lo que son las cosas, á Madrid hi ha ministerials que se semblan als rius de Huesca.»

A Olot feyan obras á una sala de la casa de la vila, y 'ls mestres de casa van trobar molt ben amagadets un busto de guix de 'n Savalls, un retrato del Terso y un' altre de la seva dona.
A l' endemá ja havian desaparecut.
Se desitja saber ahont s' han allotjat aquests soldats de la fé, ó bè si han passat la frontera ó si s' han prés precaucions porque no la passin, ó finalment si á horas d' are ja menján del presupuesto.

S' anuncia la publicació de un gran decret.
No creguin pas que 's tracta de moralisar l' administració, ni de fer economías, ni de salvar l' Hisenda.
Se tracta de una cosa millor que tot aixó.
Se tracta de una medida musical; se tracta de restablir lo diapasson normal.

Lo govern diu qu' hem de *baiwar de to*.
¿Pobre premsa! L' hem baixat tant lo tò que ja casi no se 'ns sent.
Y 'l Sr. fiscal eada dia agafa la batuta; y marca uns compassos d' espera, que devegadas un hom está tres mesos sense poder entrar.

Al ministeri de la governació vá anarhi un ciutadà, deixant la capa á la porta.
Quan vá sortir la capa no hi era.
¿Consolarse! No hi ha remey.
Si 'l fulano que 's vá trobar de *cuerpo gentil*, es amic de 'n Romero Robledo, no pot queixarse.
Havent perdut una capa de panyo, sempre n' hi quedará un' altra, la *capa de l' amistad*.

Conversa entre dos obrers:
—Escolta Faló ¿ets socialista, comunista, colectivista?
—No, res d' aixó.
—¿Donchs qu' ets?
—Ebanista.

Hi ha mestres á Espanya que demanan caritat.
En cambi s' están constituhint cada dia societats protectoras dels animals.
Vels' hi aquí ab dugas pinselladas un retrato d' Espanya prés del natural.

Una mestra cremada ab una noya porque duya per cubertas al llibre un número de la *Campana*.
—Ja vaig dirho l' altre dia: no vall periódichs polítichs á classe.
—¿Donchs de quin diari faré las cubertas? diu la pobre nena.
—De un diari no polítich: del Brusi ó del *Correo Catalan*.

Un fulano es un avaro de primera forsa.
Quan pèl carrer se l' hi acostá un pobre, demanantli una caritat, l' hi contesta:
—Mestre, jo no demano res á ningú, féu com jo.

Parlava un de un periódich reaccionari, pèl istil del Brusi y deya:
—Un progrés: aquests redactors per desajunarse ja han deixat lo xocolate.
—¿Y are que prenen?
—Aixís com los carreters beuhen dos quartos de ayguardent, ells se clavan un trago d' esperit.
—¿D' esperit de ví?
—No, d' esperit de partit.

La situació vá tractar de formar comités per fer las eleccions, y no vá trobar elements.
Vá enviar una circular als gobernadors, recomenmantlos la major imparcialitat, y al mateix temps devia enviarlos un telégrama reservat, porque tots se 'n ván á Madrid á rebre ordres.
En materia de eleccions lo govern practica aquell ditxo:—«Si vols estar ben servit, feste tú mateix lo lilit.»
¿Mentres no 's fassa 'l lilit de mort!

Paraulas de una revista de medicina inglesa:
«Ha tornat á creixe la mortalitat.»
Un párrafo després:
«L' estat sanitari es en general del més satisfactoris.»
Satisfactori pèls meljes que no s' entenen de feyna.

XARADAS.

I.
Que ma primera es salada
aixó casi ho sap tothom,
y ma segona es un nom
d' horta issa que m' agrada.
Ma tercera es musical
y mon tot es nom de dona.
Tan sols pensis una estona
trobarás lo mèu total.

C. LOÑIP.

II.
Lo mèu amic, des y quart
de tan segona y tercera
no pot prima, dos y tres
y tan bon total qu' ell era!

DIAMANT.

ENDEVINALLA.

Sella porto y no soch bestia,
llabi tinch sens ser persona
pensa y rumfa lector
que 'm hu trobarás bea prompte.

RACHO.

MUDANSA.

Un home que á grans manadas
de tot á sa casa té,
una tot de bon diné
d' ellas, diu, treu avegadas.

FEIJU BERGA.

QUADRAT NUMÉRICH.

Reemplassar los pichs ab xifras que sumadas horizontal vertical y diagonalment de dreita á esquerra y d' esquerra á dreita donguin 23.

FREIXETA PETIT.

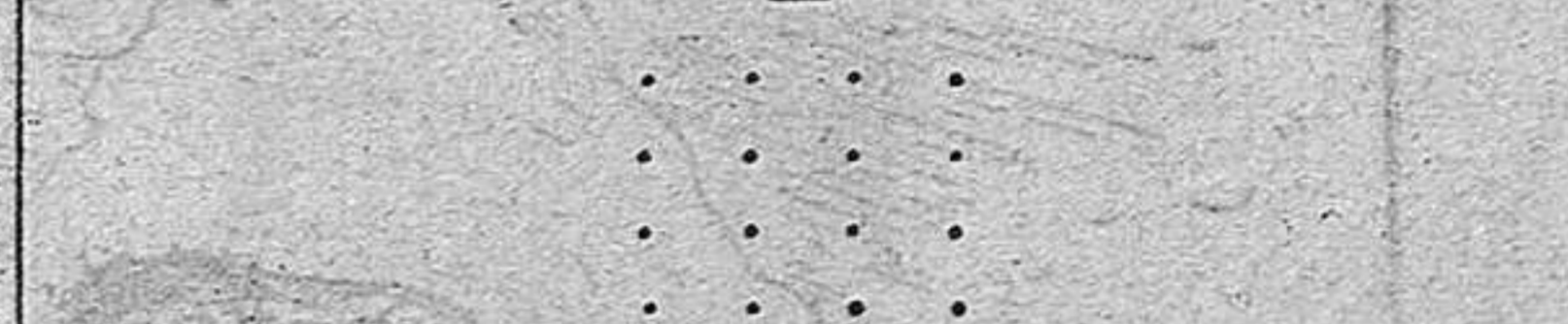
TRENCA-CLOSCAS.

A *brená col*.

Formar ab aquestas paraulas lo nom d' una ciutat d' Europa.

NOY MACO.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituír los pichs ab lletres que llegidas horizontal y verticalment diguin: la 1.ª ratlla lo nom d' una flo; la 2.ª d' una ciutat; la 3.ª d' una classe de roba y la 4.ª una cosa dolsa.

CHICHA.

GEROGLÍFICH.

V. O. Bayeta
no. P. or.
T 26 B.

CÓMICH D' HORTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Andalús de l' ot, Pa y naps y Diamant. Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Magriscolis, Part de melindros y C., P. F. Xius, Un qu' es cego, A. Sabir, Raparnes y Fil Fort. Ciutadà E. Badia: L' articlet arreglat podrá anarhi.—Sant Pere: Insertaré un epigrama.—Granota: La seva combinació está molt bè: anirá en lo número que vé.—Diamant: Alguna cosa de lo molt que 'ns envia miraré que hi vaja.—Un suscriptor.—Tarragona: Gracias per l' envió: es molt graciós.—Embolica ironas: Publicaré la poesia.—Federal: Hauria de dirnos en quin poble ha passat lo que 'ns conta.—J. P. No l' enteném prou bé.—N. Caldas: La senmana entrant ne parlarém: aquesta no hi ha capieut.—F. Li. y B. Publicaré los epigramas.—Aixoramsut: Publicaré dos trenca-closcas y un geroglífich. Campana: Idem un quadrat de paraulas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

RECORTS DE CARNAVAL.

LOS NEOS ALS DEMATINS.

—¡Ay alabat siga Dèu! A veure que surtin!

LOS NEOS A LAS TARDES.

—¡Qui 'u havia de dir que no havia de durar aquella pluja.

La máscara que ha cridat més la atenció.

Recorts de la Rua.

